Ч. 35. Неділя 28 (15) лютого 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї.— Положенє на Балканї.— Справа Азева в Думі.

П. Президент міністрів бар. Бінерт розіслав вчера запрошеня до поодиноких сторонництв на конференциї, на котрих має обговорити ся проґрама праць парляментарних. Нинї по полудни прийме п. Президент міністрів провідників нїмецких, а второк призначений на наради з послами ческими. І так насамперед будуть приняті чеські радикали, відтак клерикали, вечером аґрарцї, а в середу молодочехи. Вчера в парляментї панував живійший рух нїж звичайно. Нїмецкі посли в присутности міністра-земляка Шрайнера перевели приватну дискусию над теперішним положенем політичним. Постановлено, що виконний комітет нїмецких вольнодумних здасть справу в середу з нинїшної конференциї з президентом міністрів. В нїмецких кругах, як констатує Wiener Allg. Ztg., єсть взагалї песимістичний погляд на теперішне парляментарне положенє. Причинили ся до того в значній мірі поголоски, що такі радикали наміряють тревати дальше в технїчній обструкциї. Із сторони славяньскої униї нема ще доси нїякої офіцияльної заяви що до парляментарних справ. Як зачувати, унїя стоїть при первістнім намірі старати ся о місце президента палати.

По воєнних алярмах австро-угорскої і заграничної праси успокоїли ся трохи песимістичні голоси і не уважають вже небезпечности австро-сербского конфлїкту такою великою, як в послїдних днях. Европа не дуже то хоче війни і рада би причинити ся до мирного залагодженя сего конфлїкту, бажала би, щоби Австрия дала яке відшкодованє Сербії, та щоби усунути сей непевний стан, що денервує всю суспільність Европи тим більше, що деякі голоси праси говорять, що той конфлїкт дуже легко може перемінити ся в европейску війну, що може змести з лиця землї Австрию, а деякі оптимісти ворожать знов таку саму будучність Росиї.

Все то однако не є нїчим иншим як лише спонукою, щоби Австрия трохи змякла і дала відшкодованє Сербії.

Осьмидневна відпустка австрийского амбасадора в Бїлгородї, ґр. Форґача, дала також дневникам притоку до воєнних комбінаций. Одні пишуть, що австро-сербске напруженє таке вже велике, що Австра мусїла взяти свого дипльоматичного представителя з Білгорода. Иньші пишуть, що Австрия має мирні наміри і взяла амбасадора з Білгорода як раз тому, щоби не прийшло до конфлїкту, бо сербскі фанатики зробили заговір на ґр. Форґача і хотїли єго чинно зневажити. То було би першою притокою війни і тому Австрия взяла єго з Білгороду, щоби не прийшло до війни.

У Відни тепер більше мирний настрій. До сего причинив ся зворот в опінїї росийскої праси і розмови з ґр. Форґачем.

Ґр. Форґач був вчера на авдиенциї у цїсаря, а відтак розмовляв з многими личностями. В тих розмовах заявив ґр. Форґач, що не вірить, аби прийшло до війни з Сербією.

А войовниче петербургске „Новое Время" змінило вже також фронт і пише, що Росия вже не хоче війни, бо то дуже небезпечне.

В росийскій думі на однім з послїдних засїдань піднесено із сторони кількох послів справу голосного аґента-провокатора Азева. Над інтерпеляциями поставленими в тій справі розведено дискусию і між иншими забрав голос також росийский президент міністрів Столипин. Зміст єго бесїди слїдуючий: Насамперед заявив, що не дивлячи ся на висновки попередних бесїдників, інтерпеляция здає ся єму безпідставною, бо наведені ними факти і мате-

---

9)

Ясновидїнє
і що з тим вяже ся.

Написав К. Вербин.

(Дальше).

Виясннвши так поняте ясновидїня, старав ся др. П. пояснити львівскому журналїстови, в який спосіб настає у медий враженє образу предметів. Др. П. згадав коротенько про відкритє дра Бльондльота, після котрого жиючі єства а особливо їх нерви видають із себе якісь лучі, котрі він назвав лучами N, а відтак згадав про досьвіди Райхенбаха і єго „од". З досьвідів своїх — каже др. П. — висновав Райхенбах гіпотезу „оду", котру спершу висьміяно, а котра нинї по викритю т. зв. радіоактивних з'явищ зачинає набирати більшого значіня. Без взгляду на теорию „оду" приймають нинї за факт, що богато предметів, а в першім рядї жиючі єства видають із себе щось, що особливо вражливі особи можуть відчути яко сьвітлові образи, що може осьвітлювати окружаючі предмети, проникати їх і позоставляти на них сьвітлові слїди. Чи і як за помочию ясновидїня можна розпізнавати всїлякі недуги і їх лїчити, того др. П. вже не розповів, бо се очевидно єго тайна. За то ми будемо по можности старати ся єї вияснити.

З ясновидїнєм вяжуть ся тїсно такі „тайні" науки, як спіритизм і окультизм та зашептуванє (Нїмцї називають се послїдне також „замовлюванєм" — Gesundbeten), а відтак і такі прояви як гіпнотизм і природний сон. Далеко би то нас завело, як би ми про то все хотїли тут говорити. Однак для поясненя ясновидїня і схарактеризованя самих ясновидів, мусимо тут таки дещо сказати.

Насамперед кілька слів про Райхенбаха і єго од. Бар. Кароль Райхенбах був промисловцем і природослїдником, котрий відкрив креозот і парафіну. Він родив ся 1788 р. в Штутґартї, а помер 1869 в Липску. Райхенбах займав ся між иншим також розслїдами маґнетизму, електрики і тепла і єму здавало ся, що він відкрив якусь нову силу в чоловіцї, котру назвав „одом". В пятьдесятих роках минувшого столїтя написав він кілька діл о одї і звернув був тим дуже увагу на себе, тим більше, що під ту пору розійшов ся був з Америки спіритизм і настала була мода на пишучі і стукаючі столики, за помочию котрих духи з тамтого сьвіта давали знати о собі. Отже Райхенбах доказував, що з людского тїла, іменно же з пальців виходить якесь дуже делїкатне твориво, чи радше якесь сьвітло, котре він назвав одом, а котре піднимає ся на кілька міліметрів понад пальцї. Такий самий од — казав він — показує ся на маґнетах, на кришталах і инших предметах і він то єсть причиною тих з'явищ, які спостерігаємо у ясновидющих.

Як би дійстно в чоловіцї був якийсь од, то хиба люди вже давно знали би про него а може би єго й практично з'ужиткували. Коли міг Райхенбах єго добачити, то чому не мали би добачити єго иньші природослїдники і учені. Тимчасом і доси нїхто не викрив нїякого оду а погляд Райхенбаха стратив своє значінє.

В тїснїйшій звязи з ясновидїнєм стоїть спіритизм, котрого початки сягають до кінця першої половини минувшого столїтя. Спіритизм єсть американьского походженя. Він прийшов на сьвіт в селї Гайдевіль (Hydesville, держ. Конектікет) а рік єго народженя — весна 1848 р. В тім селї жив якийсь замериканїзований Нїмець Фос, котрий змінив собі назвище на американьске Фокс; єго жінка і єї три доньки Лея, Меґі і Кеті зачали за помочию пуканя кликати духів з тамтого сьвіта. В той спосіб народив ся спіритизм, котрий пізнїйше розвинув ся до так великих розмірів, що прибрав вже вид якоїсь глубокої науки, котру вже треба було уложити в якусь систему. Так зване медіюм, про котре повисше так часто була згадка, взяло свій початок від спіритизму і длятого скажемо тут кілька слів про него.

Коли спіритизм перенїс ся з Америки до Европи, зачали ним займати ся навіть поважні учені і природослїдники а тодї первістний американьский спіритизм, що був лиш простим гумбуґом, прибрав більше наукову форму. Отже виробив ся погляд, що дійстно суть духи на сьвітї, що они ходять між людьми, лиш не можна їх видїти, значить ся, не кождий чоловік може їх видїти. Впрочім кождий чоловік має духа в собі, лиш той дух звязаний з єго тїлом за помочию т. зв. періспрайту. (Тут треба додати, що по анґлїйски „дух" називає ся „спрайт" — sprighte і від того пішло також слово „переспрайт"). Той періспрайт проникає цїле

рияли не згоджують ся з тим материялом, яким розпоряджає уряд.

Наведені в інтерпеляциї оскарженя походять з революцийних жерел, і міністер думає, що вислухавши єго Дума переконає ся, що поступоване уряду не дає причини до інтерпеляциї. Бесідник не хоче виголошувати ні оборони ні обжалованя, він хоче тілько розглянути справу з чисто державного становища.

Насамперед міністер хоче докладно означити понятє „провокатор“. Революціонери називають провокаторами всїх тих, котрі доносять урядови при їх намірі і вчинки. Уряд же називає провокаторами всїх тих, що допускають ся злочину. Бесідник не хоче боронити або виправдувати Азева. Азев звичайний поліцийний аґент, котрому тепер приписують на підставі революцийних жерел леґендарні спосібности і виконанє ряду злочинів. Уряд може опирати ся тілько на фактичнім материялї. Міністер наводить факти з житя Азева; широко описує материя міністерства внутрішних справ, котрий торкає ся зносин Азева з революціонерами в ріжних містах Росиї і за границею, а також зносин єго з департаментом поліциї від р. 1892. Міністер наводить факти, стверджені департаментом поліциї, що начальники революцийних орґанізаций при виконаню злочину все були присутні в тім місци, щоби скріпити волю осіб, котрі мали виконати замах. Ся обставина має вагу при оцінюваню діяльности Азева. Дальше міністер обговорює убитє ґубернатора в Уфі і міністра Плеве і запитує, де був в тім часї Азев, яку ролю відогравав в партиї, які донесеня зробив поліциї і чи поліция прослідила діяльність тих аґентів по тих убийствах.

На всї ті питаня можна дати докладну відповідь. Поліция все знала місце побуту Азева. Що до революціонерів, він ще не увійшов до революцийної партиї і таким чином тілько случайно міг мати про них відомости. Поліциї зробив важні донесеня, котрі цїлковито справдили ся. З огляду на те, що становище Азева серед революціонерів аж до 1906 р. не було впливове, він не міг брати участи в замахах сего року або перешкодити їм. Доперва в році 1906 стає він заступником центрального комітету. З того часу — се треба зазначити — тілько автономічні революцийні орґанізациї виконали кілька замахів, тимчасом як всї замахи центрального комітету або не удали ся або були викриті. Щож до поголосок про замах на царя в 1908 році, то замах той — чиста вигадка. Коли викрите революцийних замахів смутний факт, то він являє ся таким не для уряду, а для революцийних партий.

Вкінци годить ся ще занотувати вістку „N. W. Tagblatt-у“, що Австрия вислала до держав, котрі підписали берлиньский договор, заяву, що готова признати Сербії економічні концесиї, але не може їх нинї подати подрібно, бо се могло би спричинити довгі переговори, а кождий день перед евентуальною війною дуже богато коштує. Коли Сербія зрезиґнує з военного відшкодованя і роз'оружить свою армію, то Австро-Угорщина радо віддасть иншій державі посередництво що до величини і означеня тих концесий.

Дальше Столипин обговорює оголошені в „Matin“ ревеляциї Бакая і зазначує, що они доводять щось зовсїм инше, ніж хотів довести автор. Описавши діяльність Бакая в Варшаві, міністер вказує на те, що він був примушений кинути службу в політичній поліциї. По виступленю з поліциї Бакай перейшов до революціонерів, котрим видав тайні документи, при чім богато дечого повигадував. Дальше обговорює Столипин діяльність Бурцева, котрий визнає тілько терор, морди, замахи на монархів і бомби. З тої причини в Анґлиї єго засуджено на 18 місяців примусових робіт, а в Швайцариї заборонено жити.

Колишний директор департаменту поліциї Лопухин також обвинувачує уряд; тимчасом він тепер находить ся під слідством, бо приймав в Берлинї росийских революціонерів і зрадив, що Азев був аґентом поліциї. Осуд про вчинки Лопухина видасть суд.

З того випливає, по перше, що уряд не має причин тягти до відвічальности своїх урядників і не розпоряджає доказами, щоби обвинувачувати Азева в провокаторстві. По друге з того випливає сумний, але не минучий факт, що доки буде істнувати терор, доти поліция мусить користати з услуг шпіонів. Охорона царя і держави вимагає не тілько внутрішних засобів, але й иних. Поки я стою — казав Столипин — на чолї уряду, уряд не буде уживати провокациї; отже не можна окремим случаям надавати значінє урядової системи.

Наші внутрішні задачі ясні, але они можуть находити ся тілько на дорогах, загрожених бомбою і бравнінґом. Цїла теперішна поліцийна система в боротьбі з тою заразою мусить забезпечити спокійне житє і спокійну працю; самої свободи тут за мало. З висоти престолу було вказано дорогу до оздоровленя Росиї. Вас покликано до виконаня сего, і уряд становить рущтованє, в котре бють наші противники і хотять єго знищити.

Свої висновки Столипин закінчив словами: Надходить час, коли ми здійснимо наші цїли, не дивлячи ся на всякі ревеляциї, бо по нашім боцї не тілько сила, але й право.

тіло чоловіка і вяже з ним єго духа. Отже у деяких людий — кажуть спірітисти — знаходить ся той періспрайт в так великій скількости і має таку силу, що не лиш вяже їх власного духа з своїм тілом, але може ще, що так скажемо, ловити й тих духів, що невидимо ходять по сьвіті і робити їх видимими. Людий наділених такою надзвичайною силою того періспрайту названо „посередниками“ межи видимим а невидимим сьвітом або з латиньска „медиями“.

Але медиюм не може відразу увійти в звязь з духами, не може зробити того, коли хоче; оно мусить ще насамперед приготовити ся до того, мусить „збудити“ в собі силу до того а то робить ся всїлякими способами. Гіпнотизованє, дим, сильно забиваючий запах, молитва або якесь инше сильнозворушаюче враженє доводять до того, що деякі люди, котрі уважають себе або служать комусь за медия, западають в такий стан, в котрім ніби переходять в якийсь надприродний стан. Се називає ся „травзітус“ (перехід) або по спірітистичному „транс“. Отже щоби медиюм могло сполучити ся з якимсь духом, мусить насамперед перейти в „транс“. Припустїм, що медиюм перейшло вже в транс. Щож тепер діє ся дальше?

Внаслідок того надприродного стану дух медия покидає тіло. (Періспріт очивидно лишає ся в нїм, бо в противнім случаю медиюм готове би таки на віки перейти в „транс“). Він приймає тоді або инше тіло, так зване „астральне“, або являє ся у своїм власнім виді а тоді може літати у воздусї, тягати присутних за ніс, бити по лици, о чім переконав ся був свого часу астрофізик проф. Цельнер таки на власній особі; можуть писати, говорити, стукати, ловити цьвіти з воздуха і показувати ще множество иних „надприродних“ штук. Але найважнїйше то, що в такім стані „транс“ медиюм робить ся „ясновидом“, а чого оно тоді може доказати! — сего хиба не списав би вже на воловій шкірі. Що якийсь Стшалковский може вишукати горівку в буряні або вгадати, що кухта вкрав ложку, то лиш дрібничка. Що таке медиюм в стані ясновидіня могло би др. Польончикови розповідати про недуги єго пацієнтів, се вже трохи більша штука, бо невчене медиюм все таки уміло би поставити лїпшу диягнозу як який вчений доктор. Але вже найбільші штуки доказав один шведский селянин, вісїмдесятьлїтний дідусь дня 3 вересня 1898 р.

То діяло ся в однім селї коло Сидеререн в північній Швеції в суботу по полудни. Дідусь той стояв перед своєю хатою і розмавляв з якимсь сусїдом. Нараз замовк, глянув в небо, очи станули єму стовпом і він вже нїчого не відзивав ся. По кількох хвилях пробудив ся, відотхнув глубоко і сказав: Як же погано! — Коли єго спитали, що таке погане, відповів віщим голосом: Від нинї за вісїм днїв довідаємо ся з полудня поганої новини. Там заштилетують якусь женщину. — Ну, тай минуло вісїм днїв а з полудня наспіла страшна вість про катастрофу в Женеві, котрої нїхто не сподївав ся анї не передвиджував. Там дня 10. вересня погибла австрийска цїсарева з руки скритоубийника. — І так той селянин став славним ясновидом, розуміє ся, як би лиш правда була, і як би він міг був ще й щось иншого предсказати. Але знайшли ся і такі, котрі і тому повірили а ясновидінє в їх очах стало тою вадприродною силою, котрою ласка божа наділила лиш немногих вибраних.

Нинї вже далеко менше спірітистичних та ясновидющих медий, як колись бувало. В перших часах спірітизму було лиш в самих Сполучених Державах аж 30.000 медий, котрим духи показували ся і з ними розмавляли. Число то пізнїйше стало значно менше, але за то проявили ся в Европі дуже проворні медиї, котрі нажили собі не лиш слави, але й не маленько грошиків.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 27-го лютого 1909.

— До VII кл. ранґи посунув п. Управитель Міністерства віроісповідань і просьвіти професорів Академії торговельної у Львові Павла Постля і дра Максимілїяна Шевета.

† **Др. Леопард Пентак**, бувший міністер для Галичини, померший вчера у Відни, родив ся 1841 р. в Перемишли, а по скінченю наук вступив на службу до прокураториї державної а в р. 1868 р. розпочав на львівскім університетї викладати право торговельне. В два роки пізнїйше став надзвичайним професором тогож права а в 1876 р. був вже звичайним професором римского права. В житю політичнім грав покійник меншу ролю, хоч від 1900 до 1906 р. був міністром для Галичини. Тіло покійника буде завтра (в недїлю) дня 28 с. м. покроплене у вотивній церкві у Відни, а відтак привезене до Львова, де єго зложать в родинній гробници.

— **Дрібні вісти.** Бурмістром міста Золочева вибрано посла дра Ґольда, а єго заступником дра Людв. Гайного. — В Церковній долиньского повіта і Березові нижнім печеніжиньского повіта, вибухла дифтерия. — Станиславівский суд засудив Осипа Назарука на 10 днїв арешту в заміною на 100 К грошевої кари. — Із Скалату доносять, що Стан. Гуменюк, слуга тамошного фізика, втік, вкравши єму книжочку каси щадничої.

— **Молода ґільтайска трійка.** В Станиславівскім суді відбула ся сими днями карна розправа против 3 молодих хлопців, котрі пробовали в спілці „уживати сьвіта“ за неправно набуті гроші, а одушевлена до того набрали в цирку, де їм сподобала ся була 16 лїтна циркова артистка Мария Шустер, котра мимо волї молодим дуракам мабуть спершу лиш двом завернула голову. Ґімназист Віктор Држевецкий, син лїкаря, непотріб, лїт 17, котрий вже термінував і у шлюсаря, і другий непотріб Людвик Бернард, лїт 14, недокінчений реаліст, позичили собі були ще в маю 1908 р. два ровери і поїхали на них до Коломиї, а в від-

там мали їхати до Вижвиці за церковою дамою. Вже в Тисьмениці продали один ровер і поїхали до Коломиї, де знайшли собі третого кумпана в особі 13-літного Івана Стефанюка, ученика 3 кл. школи народної, котрий знов взяв свому батькови 20 К. В Коломиї заставили они другий ровер за 26 К, а відтак продали ще й квіт заставний за 15 К. Були би так вандрували дальше, але жандармерия на телеґрафічне завізване вислідила їх і спинила в дальшій вандрівці. Тепер мусіли они відповідати за свої провини. Суд увільнив їх зі взгляду на їх молодий вік і на заплачену шкоду, а прокуратор п. Кульчицкий сказав їм лиш що належало би ся кождому з них по 25 на шкіру.

Всячина
для науки і забави.

— **Зачароване колесо.** Теперішні відносини в Росиї характеризує знаменито слідуюче оповідане, поміщене в ґазеті „Реч“, орґані т. зв. кадетів або конституцийних демократів. котре можна би також затитуловати припов̂ідкою: „Злодій на злодію їде і злодієм поганяє“.

I.

Тайний радник Веткін, бувший директор дуже важного департаменту, лежав вже в постели, коли хтось задзвонив до дверий.

— Хто там? — відозвав ся тонкий, пискливий голос псковеї.

— Телеґрама! — відповів симпатичний баритон.

Двері заскрипіли і за хвильку пишне помешкане тайного радника заповнили поліцаї, люди молоді в пальтотах такої барви як горох, свідки.

Попереду всїх стояв головний прокуратор дійстний радник державний (штатский савєтнїк) Бамбуков.

Побачивши Веткіна, уклонив ся низенько і відозвав ся віби трохи соромливо:

— Вибачте, ваше превосходительство. Але самі знаєте найліпше. Обовязок наказує...

— Робіть свою повинність, ваше превосходительство! — сказав на то Веткін спокійно і майже приказуючим голосом.

Оба превосходительства устиснули собі руки. Ревізия тревала цілу ніч. О 7 годині рано з перед помешканя тайного радника Веткіна рушили майже рівночасно повозка і віз з набором.

На возі відвезено куди слід величезну купу книжок і паперів.

В повозці відвезено до „Крестів“ (петропавловска кріпость, найстрашнїйший кримінал в Петербурзі) тайного радника Веткіна.

II.

— Алеж то я намучив ся — думав собі прокуратор Бамбуков, ідучи по сходах до свого помешканя — та й богатож було праці!

Отворив двері ключем і... задеревів.

В сїнех прискочили до него два велити в ґранатових мундурах, побренькуючи острогами і шаблями.

— Чого вам? — хотів спитати Бамбуков. Але зрозумів все, усьміхнув ся і зайшов до столової. Там повитав его ще молодий як на свою ранґу ґенерал в новісенькім ґранатовім одїню.

— Ґенерал майор Ушатов! — представив ся несподіваний гість.

— Дуже менї приятно. Чим можу служити?

Ґенерал усьміхнув ся гірко.

— Ваше превосходительство! — зачав він трохи затинаючись — наша служба... ви самі то добре знаєте... наш обовязок...

Бамбуков схилив голову. Лице у него було спокійне мов витесане з каменя, отже й промовив спокійним рівноважним голосом:

— Робіть вже превосходительство, що до вас належить!

Скінчили аж під вечер. О 7 годині вечером ґенерал Ушатов і дійстний радник державний Бамбуков сходили по сходах. Перед ґанком стояла повозка і віз з набором.

— Здає ся, що то тоті самі — подумав собі Бамбуков.

За хвильку на возі з набором везли „куди слід“ нову паку книжок і паперів а в повозці їхав жвавим труском до „Крестів“ прокуратор Бамбуков.

Заким новий арештант міг ще розглянути ся по своїй келї, як вже зачув вистукувані арештанскою азбукою слова:

— Хто там сидить коло мене? — питане — я тут тайний радник Веткін.

— А я дійстний радник державний Бамбуков — телеґрафував прокуратор у відповіди — як же менї мило!...

Довго ще по півночи чути було телеґрафічну розмову обох превосходительств.

III.

Від тої пори минуло три днї. Ґенерал-майор Ушатов сидів задуманий в своїй комнаті.

— Здає ся менї, що якісь чорні хмари збирають ся наді мною — думав він собі і нервово підкручував вуси.

І дійстно, від кількох днів споглядано недовірчиво на Ушатова.

— Котрий же то з провокаторів міг зробити донос на него? — розбирав він в своїй голові.

Але всї провокатори були однаково непевні, однакові падлюки і однаково готові до зради. Ґенерал зрозумів то, що годі означити, котрий з них більший падлюка.

— Мимо того мушу довідати ся — повторив собі Ушатов і став неспокійно походжати по хаті. Нараз поблїд, задрожав і прошептав:

— Не вже-ж би?

Не помилив ся. Вийшовши з кабінету, стрітив ся на порозї з тайним радником Веткіном.

— Ви на волї? — спитав здивований.

— Так. Нинї випустили мене на волю і вернули назад управу відділу. Приходжу якраз до вашого превосходительства....

Ушатов витягнув ся як струна, бренькнув острогами і сказав:

— Послух то мій клич.

О 7 год. рано тайний радник Веткін і ґен.-майор Ушатов попращали ся перед ґанком. Візник став поганяти коня і попихав з заду віз, котрий шкапа не могла рушити з місця.

— Прошу ось повозка — показав чемно тайний радник Веткін — дуже вигідна. Я її знаю. Ґенерал Ушатов сїв до повозки і поїхали до „Крестів“.

А по двох годинах зачув він стукане в сусідній келї.

— Тут дійстний радник державний Бамбуков. А там коло мене хто сидить?

— Я ґенерал-майор Ушатов. Дуже менї мило.

— Ви сидите в келї Веткіна — телеґрафував Бамбуков дальше.

— Дійстно! — дивував ся ґенерал.

Вечером в кели Бамбукова було вже пусто.

Пращайте, ґенерале! — вистукував перед тим Бамбуков — мене увільнила (охрана).

Ґенерал здогадав ся: Видко хотять арештувати тайного радника Веткіна.

— **Хитрий.**

Івась (до тата, що випив вже другу кватирку і хоче платити): Чуєте, тату, пийте ще одну кватирку.

Тато: А то длячого, синку?

Івась: Бо то знаєте, мама казали, що дадуть менї десять сотиків, як я буду уважати, чи ви випєте більше як дві кватирки.

— **Цїкавий.**

Селянин (до дуже товстого панка, з котрим їде разом в одним ваґонї): Скажіть менї, пане, коли ваша ласка, яким способом стали ви так товсті?

Пан: А вас що то обходить, що я товстий?

Селянин: Я, бачите, питаю ся лиш задля моїх свиний, котрі якось сего року не хотять нїяк потовстїти.

Телеґрами.

Відень 27 лютого. Fremdenblatt витає з великим вдоволенем заключену вчера угоду межи Австро Угорщиною а Туреччиною і висказує переконане, що стрітить она загальне удобрене. Австро-Угорщина хотїла завсїгди і хоче жити в дружбі з Туреччиною. Вчерашний день єсть добрим приміром для Европи.

Рим 27 лютого. З Пальмі, Реджіо і инших місцевостий доносять о легкім землетрясеню, яке вчера дало ся там відчути.

Триєст 27 лютого. Аґентия австрийского Льойда в Константинополи донесла тутешній дирекциї, що бойкот остаточно закінчив ся.

Петербург 27 лютого. В думі вела ся вчера дальша розправа над справою Азева. Іменем кадетів промавляв Маклаков і атакував дуже остро правительство доказуючи, що оно опирає ся на зрадниках і гнетї а не на свободі і не на краю. Правительства боронили ґр. Бобрінский і Пуришкевич і сказав, що зносини ґр. Віттого з революцiонiстами суть доказані. — Родичев (кадет) сказав, що президент міністрів Столипин єсть зовсїм щирий і честний але чоловіком слїпим. Остаточно дума ухвалила порядок дневний поставлений крайною правицею, націоналістами, умірною правицею і октябристами, в котрім дума висказує гадку, що заява правительства єсть достаточна і основна а заразом і надію, що правительство ужиє всїх средств в цїли поборювання терору.

Берлин 28 лютого. На вчерашнім засїданю німецкого парляменту ухвалено внесене Поляків о свобіднім набуваню приватної власности в третім читаню 189 голосами против 132 голосів.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 26 лютого:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	11·80	до	12·60
Жито	9·20	до	9·50
Овес	7·60	до	7·90
Ячмінь пашний	7·50	до	7·70
Ячмінь броварний	7·70	до	8·80
Рiпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	8·50	до	9·—
Бобик	7·70	до	8·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	24·—	до	32·—

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недоп'яда. (Телефона ч. 527).